

У реалном свету, а и другим филмовима, усвојеном детету се обично око осамнаесте године саопштава сурова истина. Осим уколико по сваку цену желите да направите сентименталну причу, и кроз њу више саопштите свој друштвени или политички став, него што желите да направите причу. У тој ситуацији, могуће је да имате јунака филма чији очух, као у шпанској серији, родбини забрањује да саопште истину, и који ту истину сазнаје сасвим случајно, у 72. години живота.

Ово јесте ангажован филм, нема заблуда око тога. Можда би та тврдња била и дискутабилна, кад би постојали људи као Миша Вајс, који добијају пакете и сазнају истину о правим родитељима у 21. веку, у 72. години. Овако, не. Од дугог монолога кустоса Јеврејског музеја, препуног филмски непотребног експлицитног говора, све до претпоследње сцене, у којој једино Роми испуњавају жељу остарелом професору. Све је у филму натегнуто, често непотребно, само да би се нагласио став да је Србија земља бивше злочиначке власти, у којој и данас нема толеранције. Мистериозни напад на циганску свадбу, који долази одједном, као некакав *diabolo ex machine*, потпуно без икаквог филмског оправдања да постоји (која чак и нема никакво објашњење у филму), такође, непотребна прича о сину певача, који је практично отет и мобилисан, да би на ратишту погинуо, а од чега је грађанска Србија занемела, прављење максимално наивног (глупог?) главног лика, који на крају продаје и клавир да би испунио своју жељу, ваљда да би се такав лик лакше заволео, а његови противници лакше мрзели, све то има свој разлог, али тај разлог није прича о Миши Вајсу, и њему сличнима, јер Миша Вајс и њему слични не постоје. Могла је, и требало би, прича о логору другачије да се исприча.

Кад сване срам

Пише: Зоран Грбић
четвртак, 17 јануар 2013 15:37

